

3295^A

ΕΙΣ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟΝ
ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΤΥΠΑΛΛΟΥ ΙΑΚΩΒΑΤΟΥ.

1.

Ὁ ὑψιπέτης ἀετός, ποῦ τὰ φτερά του ἀνοίγει,
καὶ μὲ ἀγέρωχη ὄρμη τὸν οὐρανὸ ξανοίγει,
μὲ μὴ σπιθόβολη ματιὰ ὡσὰν νὰ 'πιθυμήσῃ
μὲ τὰ ὀλόχρουσα φτερά τὸ σύμπαν νὰ μετρήσῃ.
Φεύγει ἄν βέλος στὰ ψηλά, στὸ ἀχανές πλανᾶται,
καὶ οὔτε φόβους ἀγρηᾶ, κινδύνους συλλογᾶται.
Κι' αὐτὸ τὸ μαῦρο σύγνεφο, ποῦ κρύβει τριχυμία,
σχιζεῖ σὲ δύο, καὶ περνᾶ μὲ τ' ἀετοῦ ἀνδρεία!
κ' ὑψόνεται, κ' ὑψόνεται μ' ὄρμη πάντα πετάει,
κι' ἀστροπελέκια ἀψηφᾶ, βρονταῖς καταφρονᾷ
ἀνεμοζάλη φοβερὴ ὅπου τὴν γῆ τρομάζει,
ὁ ὑψιπέτης ἀετός ἀτάραχος κυττάζει·
κι' ἂν πέσῃ ξάρνου εἰς τὴν γῆ κεραυνοκτυπημένος,
πέφτει: — ἄν πέφτει ἀετός! — εἰς κόσμον ξακουσμένος.

2.

Ἐάν ὑψιπέτης ἀετός ἀπλωσες τὰ φτερά σου
τίποτε δὲν ἐφόβιζε τὸ μέγα πέταμά σου!
κ' ἐπέταξες πολὺ ψηλά μὲ τὴν διάνοιά σου
Ἐάν ἀετός, Γεώργιε, καὶ εἶχες συντροφιά σου,
Σοφία, πολυμάθεια, θάρρος καὶ εὐτολμία,
κεραυνοβόλον τὴν ματιὰ! — ἀμίμητη εὐγλωττία!
Πλὴν ἔπεσες καὶ σὺ νεκρὸς κεραυνοκτυπημένος!
ἔπεσες ἄν τὸν ἀετό· — στὸν κόσμον ξακουσμένος.

Αρ. Εισ. 606
VI 132

Τὸ ὄνομά σου σεβαστὸ σ' ἀνατολὴ καὶ δύσι!..
τὸ ἔρομο βῆμα τῆς Βουλῆς ἄς τὸ ὁμολογήσῃ!..
Ὁ λόγος σου ἦτανε βροντὴ! βουρξιά πολὺ ἤχουσε!
καὶ τῆς ἀλήθειας τὸ φῶς ἄν ἀστραπὴ ἴσχορποῦσε.
Ἐάν ἀστραπὴ π' ὀλόλαμπη, σκότος βαθὺ φωτίζει,
κι' ἀγριωμένα σύγνεφα στὸ διάβα τῆς σκορπίζει.

Ναί! — εἶχες γίγαντος θωριά, καὶ γίγαντος καρδία!
καὶ ὡς τὴν ὕστερη στιγμὴ γιγάντου παρρησία...
Ἦσουνε γίγας κι' ἀετός! — καὶ τώρα κρῦο πτώμα...
Εὐλογημένο τρεῖς φοραῖς τοῦ τάφου σου τὸ χῶμα!

3.

Μὴ βάλετε στὸν τάφον του τριαντάφυλλα καὶ ἴα,
φυτέψτε δάφνη ἀμάραντη, δάφνη ἀγνή, ἀγία!
καὶ θὰ φυτρώσῃ ὀλόλαμπη, καὶ τόσο φημισμένη,
π' ὅσον ὑπάρχουνε θνητοί, ἀθάνατη θὰ μένη!

Εὐλογημένο τρεῖς φοραῖς, καὶ τρεῖς εὐλογημένη,
τὸ μνήμα μέσα 'ποῦ σὲ κλεῖ· κ' ἡ δάφν' ἡ δοξασιμένη!

4.

Προβαίν' ἡ νύχτα σιωπηλὴ, μαυροσυγνεφιασμένη,
χωρὶς ἀκτίνα φεγγαριοῦ, κι' ἀστέρια στολισμένη,
χωρὶς δροσοῦλα, καὶ εὐωδία στὸν κόσμον νὰ σκορπίσῃ,
ἢ μὲ τραγοῦδι μυστικὸ νὰ γλυκοναναρίσῃ
τὴν φύσι, 'ποῦ νὰ κοιμήθῃ ὕπνῳ βαθὺ ἀρχινάει,
στὴν ἡσυχία τῆς νυχτὸς ἀνάπαυσι ζητάει...

Γιατὶ ἡ νύχτα σιωπηλὴ, κ' ἡ φύσις δὲν κοιμάται;
Ποῖος τὸν ὕπνον ἀφαιρεῖ; — τί τάχα ν' ἀκροῖται;

Ἐνδοξον θάρτουνε νεκρὸν στῆς νύχτας τῆ γαλήνῃ!
μὲ στεναγμοὺς, μὲ δάκρυα, μὲ θλίψι, μὲ δέννη...

Εἶχε ναόν του τ' ἄπειρο τῆς φύσης μεγαλειῶν!
ψαλμοὺς καὶ νεκρολίβανον τὸ δάκρυ τῶν πλησίων...

Πληθὸς κεριὰ σπιθοβολοῦν, στὸν τάφον ὀλόγυρά του,
σέβας καὶ φρίκη προξενεῖ ἡ θεὰ τοῦ θανάτου!

Ἐπεσε γίγας κι' ἀετός, Γεώργιε! — τί κρῖμα!
εὐλογημένο τρεῖς φοραῖς τὸ ἐνδοξό σου μνήμα!

Εἰς Ληξουριώτης.